

A HOMOK
LEÁNYA

ALWYN HAMILTON

Dream
válogatás

Egy mesterlövész. Egy álmodozó. Egy piszok jó hazudozó.

Bár Mirádzsi sivatagjait már az emberek uralják, az elhagyatott, vad területeken még mindig a mitikus lények irányítanak, és az a hír járja, hogy a dzsinnek mágiája sem veszett el. Az emberek számára ez egy könyörtelen hely, pláne ha az illető szegény, árva vagy nő.

Amaniról mindhárom elmondható. Tehetséges lövész, aki remekül céloz, azonban nem tud elszabadulni Porfészekből, ebből a halálra ítélt kisvárosból, ahol két lehetősége van a jövőre nézve: megházasodik vagy meghal.

Ám egy nap találkozik Jinnel, a karakán, jóképű idegennel, aki tökéletes szökési tervet tár elé. Bár Amani hosszú éveken át álmodozott az otthona elhagyásáról, azt sohasem gondolta, hogy egy körözött szökevényvel menekül majd, ráadásul egy mitikus lovon vágtatva el a vérszomjas Szultán serege elől. Arra pedig végképp nem számított, hogy beleszeret a titokzatos idegenbe, aki nemcsak a sivatag titkait mutatja meg neki, de felfedi, ki is valójában a lány, és milyen nagy dolgok várnak rá.

ALWYN HAMILTON

Torontóban született, és gyerekkorát Európa és Kanada között ingázva töltötte, egészen addig, amíg le nem telepedett Franciaországban. A Fények Városát akkor hagyta el, amikor a Cambridge Universityn megkezdte művészettörténeti tanulmányait. Diplomája megszerzése után egy könyvesboltban dolgozott, ahol újra felfedezte a YA könyvek varázsát.

A könyv A sivatag lázadója-sorozat első része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebelofthesands.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A homok leánya a történetmesélés mesterműve és egyben hódolója is. Annyira sok mindenhez köthető: Az Ezeregyéjszaka meséi, a hinduizmus, a navahó legendák, Tolkien, Lucas és Rowling triumvirátusának megannyi eleme feltűnik benne. Közben mégis egyedi és kihagyhatatlan.”

The New York Times

„Az amerikai westernnek és az arab mítoszok tökéletes kombinációja... Sarah J. Maas és Victoria Aveyard rajongóinak mindenképp ajánlott.”

VOYA

„Ebben a szórakoztató regényben minden van: a varázslat, a mitológia, és a vadnyugat – mindez pedig egy feledhetetlen történetet eredményez. Egy kalandot, amely egyedülálló, izgalmas és romantikus.”

Booklist

„Mintha a porlepte vadnyugatnak és a mesés arab éjszakáknak gyereke születne, aki vakmerő steampunk lázadóvá válna. Egy lélegzetelállító könyv szenvedélyes szerelemmel és a felkelések tüzeivel.”

Kirkus Reviews

**Dream
válogatás**

ALWYN HAMILTON

A HOMOK
LEÁNYA

— részlet —

egy

Azt rebesgették, hogy aki sötétedés után Halálos Lövés utcáin kóricál, csakis rosszban sántikálhat. Ahogyan én is. Noha, teszem hozzá, semmi égbekiáltót nem akartam.

Lecsusszantam Kék Paripa nyergéből, és kikötöttem egy póznához a Poros Torokhoz címzett krimó mögött. Egy suhanc üldögélt a kerítés előtt, aki gyanakodva mért végig. Vagy talán a fekete szeme tette, hogy ezt hittem róla. Az udvarra érve szemembe húztam széles karimájú kalapom. Ezt a lóval együtt a nagybátyámtól csentem el. Na, jó, csak kölcsönvettem. Különben is a törvény szerint minden tulajdonom a nagybátyámat illette, a gönceimmel bezáróan.

Kivágódott a krimó ajtaja, éktelen zenebona és világosság szűrődött ki rajta. Egy dagadt szeszkegél is kilépett, aki egy csinos lányt karolt át. Kezem akaratlanul is a shemaghra, arckendőmre tévedt, hogy meggyőződjek róla, elég szilárdan tart ahhoz, hogy eltakarja fél fizimiskámat. Mindössze a szemem látszott ki mögüle. Meg is lett a böjtje; még most,

órákkal napnyugta után is úgy izzadtam alatta, mint egy bűnös imaóra idején. Inkább nézhetek holmi kóbor sivatagi vándornak, mint mesterlövésznek, de amíg nem derül ki rólam, hogy lány vagyok, nem nagyon érdekelt. Reméltem, hogy ma este legalábbis élve kerülök ki innen. Még jobb, ha ráadásul pár garas is csörög a zsebemben.

Nem volt nehéz észrevenni a lövészverseny helyszínét a krimó túlsó végében. Ennél lármásabb építmény nem létezett minálunk, és még finoman fejeztem ki magam. A vakítóan kivilágított, jókora, rogyadozó csűr egy poros utca végében támaszkodott a félig leomlott, bedesztkázott ajtajú imaház falának. Tele volt ricsajozó kocsmatöltelékkel. Meglehet, a régi szép időkben tán egy becsületes lókupec tartotta itt a lovait, ez azonban minden jel szerint évekkel ezelőtt lehetett.

Minél közelebb értem a lövészekhez, annál sűrűbb lett a nép, akár a friss tetemet körülrajzó dögkeselyűk.

Egy vérző orrú fickót két kocsmatöltelék a falnak taszajtott, míg egy negyedik az orra előtt hadonászott az öklével. Egy ablakon kihajló leányzó szavaitól az acéltőr is elpirult volna. Egy sivatagi nomádot, aki dzsinnvért árult roskatag szekeren, gyári munkaruhájukat viselő munkások vették körül. Kiáltozva dicsérte portékáját, amely a jó emberek legtitkosabb kívánságait is teljesíti. Széles vigyora csüggetegnek, reményvesztettnek tűnt a petróleumlámpa világánál, és nem is csoda. Évek óta nem vetődött errefelé Ősi Lény, nemhogy egy dzsinn. Különben is tudhatta volna, hogy a sivatagban élők hite szerint a dzsinneknek vér helyett tűz kering az ereikben. Arról már nem is beszélve, hogy mifelénk egy fia jó embert, annyit nem találni. Az Utolsó Megmaradt Megye valamennyi lakója épp eleget imádkozott ahhoz, hogy mindkettőről értesüljön.

Igyekeztem úgy tekintgetni magam körül, mintha semmi új nem lenne abban, amit látok.

A tetőkre felmászva szét tudtam volna nézni a homokon Porfészekig, egyenesen az otthonunkig, noha ezen az éji órán csupán sötétbe burkolózó kalyibák sorakoztak az utak mentén. A falunkban mindenki a tyúkokkal kelt és feküdt. Becsületes ember nem maradt fenn éjszaka. Ha bele lehetne halni az unalomba, nálunk már mindenki hulla lenne.

Halálos Lövésben ezzel szemben nagy volt még az élet.

Senki sem figyelt rám, ahogy besurrantam a csűrbe. A lövészeket jókora sokaság vette körül. Az ereszekről óriási petróleumlámpák sorai csüngtek alá, zsíros fényben fürdetve meg a bámész népség ábrázatát. A célpontokat kehes kölykök állították fel, ki-kitérve egy megtermett alak pofonjai elől, aki kiáltozva sürgette őket. Lerítt róluk, hogy lelencek. Apjuk talán a Porfészek határában elterülő fegyvergyárban robotolt, amíg ripityára nem robbantotta egy meghibásodott gép. Vagy amíg részegségében halálosan meg nem égette magát. Puskaporral dolgozni nem biztonságos.

Úgy elbáméskodtam, hogy csaknem nekimentem egy, az ajtónál posztoló óriásnak.

– Előre ülsz vagy hátra? – kérdezte, miközben egyik kezét lustán a bal csípőjén himbálózó handzsárján nyugtatta, jobbját pedig a fegyverén.

– Tessék? – Épp idejében eszméltem rá, hogy el kell mélyítenem a hangomat. Egész héten barátomat, Tamidot próbáltam utánozni, ennek ellenére mégis úgy beszéltem, mint egy suhanc, nem mint egy férfi. Mindez azonban az ajtóban álló izompacsirtát a legkevésbé sem érdekelte.

– Ha hátra ülsz, az három fouza, ha előre, az négy. A fogadás tíznél kezdődik.

– És a középső hely, az mit kóstál? – A fenébe is, ez csak kicsúszott azon a lepcsés számon. Épp eleget szapult Farrah nagynéném, hogy alaposan felválták a nyelvem. Egy álló éven át pofozott is ezért, de hiába. Volt egy olyan érzésem, hogy jobban fájna, ha ez a fickó törölne képen.

De csak a homlokát ráncolta, mint aki túl együgyűnek néz.

– Előre akarsz ülni, fiú, vagy hátra? Középre nem lehet.

– Nem nézelődni jöttem, hanem lőni – nyögtem ki, mielőtt még teljesen inába szállt volna a bátorságom.

– Akkor ne fecséreld itt az időm! Hasant keresd! – mutatott egy tagbaszakadt fickóra, aki vörös, buggyos nadrágot hordott, és az állát barna kecskeszakáll ékesítette. Alacsony asztal mögött állt, amely telis-tele volt pénzérmékkel. Az érmék meg-megugrottak, mert idegesen dobolt az asztallapon az ujjaival.

Az ajkán húzódó forradás miatt mintha vigyorra húzódott volna a szája.

– Ötven fouza – vetette oda.

Ötven? Ez volt minden vagyonom. Az összes pénzem, amit az elmúlt évben kuporgattam össze, hogy eljussak Izmánba, Mirádzsi székvárosába.

Hasan orromig eltakart fizimiskámról is leolvasta, hogy habozom. Már rám sem hederített, nyilván arra számítva, hogy odébbállok.

Én azonban rácáfoltam várakozására; az asztalra hajítottam a maroknyi csilingelő louzit és fél louzit, több mint háromévi keserves kuporgatásom eredményét. Farrah nagynéném mindig is azt mondta, előszeretettel tettetem süketnek magam, ha meg akarok győzni valakit a tévedéséről. Meglehet, igaza van.

Hasan kétkedve pislogott az elébe szórt pénzre, mikor azonban szakavatott gyorsasággal leszámolta az összeget,

kénytelen volt elismerni, hogy pontosan a beugró díja. Egy futó pillanatra eltöltött az elégedettség, eltompítva éberségemet.

Falapkát lökött elém, amely medálként csüngött alá egy darabka zsinórról, s a huszonhetes szám volt ráfestve feketével.

– Tudsz bánni a fegyverrel, huszonhetes? – kérdezte, miközben én a fejem köré kanyarintottam a zsinórt. A lapka a mellkasomra lógott le, amelyet laposra torzítottam a köréje tekert fáslikkal.

– Valamennyire – mismásoltam el a választ. Porfészekben szinte mindennek híján voltunk: ételnek-italnak, ruhának. Mindössze két dolog volt, amiben bővelkedtünk: homok és fegyver. Ami azt illeti, ugyanez állt az Utolsó Megmaradt Megye egészére is.

– Eleget kell tudnod ahhoz, hogy ne remegjen a kezed – hördült fel Hasan.

A lövészek felé indulva mereven az oldalamhoz szorítottam a kezem, hogy leplezzem remegését. Amennyiben nem tudom biztonságosan megtartani a fegyvert, nem számít, hogy előbb tanultam meg elsütni, mint ahogy a betűvetést elsajátítottam. Egy csupa csont és bőr fickó mellé álltam a homokon, akin lötyögni látszott a szutykos gyári munkaruha. Egy újabb is mellém került a másik oldalon, vaskos nyaka körül a huszonnyolcas számmal.

Körülöttünk megteltek a helyek. A fogadóbiztosok kiabálva közölték, kire hányan fogadtak. Rám persze senki. Akinek egy csöpp esze van, nem fogad egy olyan cingár fiúra, akiben annyi kurázsi sincs, hogy megmutassa az ábrázatát. Meglehet persze, hogy egy hibbant vagy ittas alak mégis lát bennem fantáziát, és kisebb vagyont szerzek neki.

– Jó estét, emberek! – harsogta túl Hasan hangja a tömeg moráját, mire mindenki elcsöndesedett. Több tucat

gyerek szaladgált körülöttünk, a pisztolyokat osztották szét. Egy copfos, mezítlás kislánytól megkaptam a magamét. Súlyosan, jólesően simult a tenyerembe. Sietve kinyitottam a tölténytárat: hat golyó sorakozott benne takaros rendben.

– Mindenki ismeri a szabályokat – mondta tovább Hasan. – Tartsátok hát be őket, ha jót akartok! Különben a két kezemmel verem szét azt az álnok pofátokat! Valaki elnevette magát a közönség soraiban, néhányan hujjogtak. Palackok jártak körbe, és a férfiak úgy mutogattak ránk, ahogyan lóvásáron szokás. Eleget láttam ilyet, mikor a nagybátyámat kísértem. – Az első körben hat golyót kaptok, és hat palackot kell eltalálnotok. Ha egyet is elhibáztok, kiesetek. Lépjén elő az első tíz!

Mi, többiek, mozdulatlanul néztük, hogyan baktat a helyére a tíz versenyző. Egy, a földre festett vonal mentén sorakoztak fel. Szemmértékre úgy hat méterre lehettek a palackoktól.

Egy gyerek is eltalálhatta a célpontot.

Ketten mégis elhibázták már az első palackot is. Végül mindössze fele annyian maradtak a porondon.

Egyikük kétszer akkora volt, mint bármelyik másik céllovó. Lerongyolódott gúnyája katonai egyenruha lehetett hajdanában, noha a sivatag pora annyira beszennyezte, hogy nem lehetett látni alatta az arany katonakabát csillogását. A merész vonásokkal odavetett egyes számot viselte mellkasáról lelógó lapkáján. Őt éljenezték meg a legtöbben.

– Dahmad! Dahmad! Bajnokunk! – kiáltozta a lelkes közönség, miközben a hústorony megfordult, és megragadta az egyik üvegcserépeket összeszedő suhanc grabancát. Valamit mondott neki, de túl halkan ahhoz, hogy megértsem, aztán ellökte magától a gyereket. Az valami barna folyadékkal tért vissza. Dahmad nyakalni kezdte, és nekidőlt a rácsnak,

amely elválasztotta a lőtértől a padok sorait. *Na, ő sem marad sokáig bajnok, ha így folytatja* – gondoltam.

A következő kör még gyászosabb eredményt hozott. Csupán az egyik céllovó találta el az összes palackot. Miután a vesztesek eloldalogtak, jobban ráláttam a győztes arcvonásaira. Bármire számítottam, csak erre nem. Ez a legény nem innen való volt, annyi szent, ezt állapítottam meg elsőre. Holott a mi megyénkben nem fordultak meg idegenek. Épeszű ember nem jött ide.

A jövevény pár évvel lehetett csak idősebb nálam, és úgy öltözött, mintha egy lenne közülünk. Zöld shemaghját lazán a nyaka köré tekerte, s bő sivatagi öltözéke nem árulta el, valóban olyan természetes-e, amilyenek látszik. Haja ugyanolyan fekete volt, mint bármelyik mirádzsi fiúé, és sötét bőrszínével sem rítt volna ki közülünk. Csakhogy mégis másfajta volt. Erről árulkodtak éles arcvonásai: kiugró, magasan ülő pofacsontja, szögletes álla és szemöldökének ívelt vonala a legnyugtalanítóbb szempár fölött, amelyet valaha is láttam. Ezzel együtt is jóképű volt. Néhány fickó, akiket legyőzött, a lábfejére köpött. Az ifjú idegen szája sarka meg-rándult, mint aki a nevetését nyomja el. Aztán mintha csak megérezte volna, hogy nézem, rám pillantott. Menten félrefordultam.

Összesen tizenegyen maradtunk a színen. Nehezen fér-tünk el a vonal mentén egy fővel többen, ámbár jómagam feleakkora voltam, mint bármelyik meglett férfiember.

– Menj arrébb, huszonhetes! – lökött meg valaki a könyökével. Felvettem a fejem, hogy visszanyeljek, csak-hogy torkomon akadt a szó, mert Fazim Al’Motemre ismer-tem az oldalamon.

Legszívesebben elkáromkodtam volna magam. Minden egyes szitokszóra Fazim tanított meg, mikor ő nyolcéves volt, én meg hat. Egy ízben a felnőttek rajtakaptak minket,

és homokkal dörzsölték be a számat, ő pedig mindent rám kent. Porfészek kis hely. Amióta az eszemet tudom, ismerem Fazimot, és amióta ésszel élek, utáltam is. Mostanság folyvást a nagybátyám házában lebzsel, hogy az unokanővérem, Shira szoknyája alá nyúlkalhasson. Hébe-hóba engem is elkapott egy fordulóra, amikor Shira épp nem nézett oda.

Mi az ördögöt kerestett itt? Noha kezében a fegyverrel nem volt nehéz kitalálnom.

Az egy dolog volt, ha ezek rájönnek, hogy lány vagyok, és megint más, ha Fazim szagolja ki. Nemegetszer bajba kerültem már, amióta káromkodáson kaptak, ám mindössze egyszer fordult elő, hogy kis híján halálra ütlegeltek. Közvetlenül anyám halála után történt, amikor elkötöttem a nagybátyám egyik lovát, hogy elszökjek Porfészekből. Félútig jutottam el Borókafenyő Város felé, akkor azonban elkaptak. Farrah nagynéném úgy elnászpángolt, hogy egy teljes hónapig képtelen voltam lóra ülni. Ha rájönne, hogy Halálos Lövésbe mentem lopott pénzzel, hát nem habozna átküldeni a másvilágra.

Az lenne a legokosabb – futott át agyamon a gondolat –, *ha mielőbb eltűnnék innen*. Csak hát akkor ötven fouzával szegényebb lennék. Márpedig most a pénz hiányzott, nem a sütnivalóm.

Rájöttem közben, hogy úgy állok, mint egy lány. Kihúztam hát magam, mielőtt szembenéztem volna a célponttal. A gyerekek még fel-alá futkostak; a palackokat állították fel. Fazim a pisztolya csövét fogta rájuk.

– Bang, bang! – kiabálta, és nagyokat kacagott, mikor ijedten összerezentek. Bárcsak elsülne a kezében a fegyver, és lemosná azt az undok kárörömöt a képéről! – kívántam magamban.

A kölykök hamar szétszéledtek, és csak mi, lövészek maradtunk a kilövendő palackjainkkal. Körülöttem már el-elsült egy-egy pisztoly. A hat előttem álló palackra összpontosítottam. Akár bekötött szemmel is el tudtam volna találni őket, de azért vigyáztam. Felmértem a távolságot, célra tartottam a pisztolyomat, és belenéztem a nézőkéjébe. Mivel pedig elégedett voltam az eredménnyel, meghúztam a ravaszt. A tőlem leginkább jobbra álló palack szétpukkant, mire az én vállam is elernyedett valamelyest. A következő hárommal gyors egymásutánban végeztem.

Ötödszörre is lőni készültem. Ekkor azonban felhangzott egy kiáltás, ami teljesen megzavart. Valaki fellökött.

A lövés félrement.

Fazimot félrelökte az egyik lövész, ő pedig a földre zuhanva rám esett; azután egy újabb versengő is fölébe került. A közönség felmorajlott, mialatt ők ketten összegabalyodva henteregtek a homokban. Nem sokáig teheték, mert a termetes kidobóember szétválasztotta őket, s Fazimot a grabancánál fogva oldalra vonszolta. Hasan unottan nézte a jelenetet.

– Ennek a körnek a nyertesei... – mondta volna máris a közönségnek.

– Hé! – kiáltottam közbe gondolkodás nélkül. – Újabb töltényt kérek!

Nagy nevetés támadt körülöttem. Ennyit arról, hogy nem akartam felhívni magamra a figyelmet. A sok rám szegeződő tekintet égette a tarkómat. Ez azonban túl fontos volt ahhoz, hogy ne hallassam a hangomat. Hasan képe csupa megvetés volt, engem azonban elöntött a düh és a megaláztatás szégyene.

– Ez nem így működik, huszonhetes. A hat palackhoz hat töltény jár. Nincs kivétel.

– Ez nem igazság! Meglökött! – mutattam Fazimra, aki a falnak támaszkodva az állát fogta.

– Csakhogy ez nem iskolaudvar, kisöreg. Ki beszél itt igazságról? Most pedig lódd ki a hatodik golyódat, aztán tatarodj el innen!

Én voltam az egyetlen, aki még nem lőtte el az összes töltényét. A tömeg hujjogva biztatott, hogy tűnjek el a színről. Eltakart arcom lángvörös lett a méregtől.

Egyedül álltam már a sorban, mikor felemeltem a pisztolyt. Szinte érezni véltem a tárban maradt egyetlen töltény súlyát. Fújtam egy hatalmasat, meglebbentve az ajkamra tapadó shemaghot.

Egyetlen tölténnyel kellett kilőnöm két palackot.

Két lépést léptem jobbra, aztán felet vissza. Törzsemet elfordítva magam elé képzeltem a töltény röppályáját. Ha középre célzok, nem találom el a második palackot. Ha viszont túl szélre, egyiket sem.

Ötven fouza múlik ezen.

A tudatom kizárta a kiabálást és a gúnyos megjegyzéseket. Nem törődtem vele, hogy minden szem rám szegeződik, és hogy akaratom ellenére az érdeklődés középpontjába kerültem. Eltöltött a félelem. Ugyanaz a félelem, amely három napja tartott már fogságában. Az óta az éjszaka óta, amikor kifelé óvakodtam nagybátyám házából sötétedés után, hogy felkeressem Tamidot, Farrah néném azonban utánam szólt:

– Amani? – Nem értettem, mit mondott még a nevem előtt, ennyi azonban elég is volt, hogy megállítson.

– Férjre van szüksége. – Aszid nagybátyám hangja még veszjóslóbb volt, mint első feleségéé. – Egy férfi észhez téríthetné végre. Alig egy hónap múlva lejár Zahia gyászéve, azután már férjhez adhatjuk. – A népek kezdték elfelejteni anyámat, aki a bitófán végezte. Már nem gyalázták olyan

gyakran. A nagybátyám is merőben üzleti megfontolásból vette szájára a nevét.

– Épp elég nehéz férjet találni a te lányaidnak – pörölt vele Farrah néném. – Erre fel azt kívánod, hogy a húgod porontyán is túladjak?

Farrah néném egyetlenegyszer sem ejtette ki anyám nevét, amióta felakasztották.

– Akkor elveszem én. – Aszid nagybátyám úgy beszélt rólam, mintha csak egy ló tulajdonlásáról lenne szó. Csaknem felbuktam a homokban e szavak hallatán.

Farrah néném megvetően felhördült.

– Túl fiatal ez ahhoz. – Ingerült volt a hangja. Rendszerint így szokott véget vetni a vitáknak.

– Nem fiatalabb Nidánál. Hiszen így is, úgy is az én felelem alatt él, én etetem. – Első feleségként máskor Farrah néném szava döntött, most azonban a nagybátyám megmáskosolta magát, és ijesztően fellelkesült az ötletétől.

– Vagy a feleségemként marad itt, vagy elviszi más. Azt szeretném, ha maradna.

Na, én másként gondoltam.

Megpróbálok megszökni innen, akkor is, ha belehalok.

Erre visszagondolva minden a helyére kattant. Csupán a célpont létezett meg én.

Meghúztam a ravaszt.

Az első palack azonnal eltört. A második megingott egy pillanatra a póznája peremén. Láttam, hol repedt meg a vastag üveg a lövés erejétől. Lélegzet-visszafojtva néztem a palack ide-oda billegését.

Búcsút mondhatok hát annak az ötven fouzának.

Elveszíttem, és vele együtt minden reményemet arra, hogy elkerüljek innen.

Ekkor azonban a palack a földre pottyant, és darabokra tört.

A tömeg ujjongásban tört ki. Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Megfordulva összeakadt a pillantásom Hasanével. Úgy bámult rám, mint egy kígyóra, amelyik kikerülte a neki vetett csapdát. Mögötte az idegen ifjú nézett rám szemöldökét felvonva. Óhatatlanul is elvigyorodtam a shemagh takarásában.

– Ehhez mit szólnak?

– Sorakozzanak fel a második körre! – vicsorgott Hasan.

kettő

Nem tudom, meddig lövöldöztünk. Elég sokáig ahhoz, hogy merő izzadság legyen a derekam. Elég hosszan ahhoz, hogy Dahmad, a bajnok három további üveg itókát gurítson le a mérkőzés szüneteiben. Ahhoz is elég ideig, hogy egyre többen essenek ki a versenyből. Én azonban nem voltam közöttük.

Célpontom újra meg újra szembenézett velem a helyiség túlfeléről. Mindig valamelyik kölyök forgatta körbe lassan egy korongon a palackokat a kurblijával. A tömeg ujjongásától nem hallottam, hogyan törik el az üveg újra meg újra.

Ekkor egy kéz nehezedett a vállamra.

– Íme, a mai este utolsó versenyző! – kiabálta Hasan a fülemben. – A saját bajnokunk, Dahmad! – A bajnok it-tasan előtántorgott, és felemelte a karját. – Visszatérő bajvívónk, a Keleti Kígyó. – Az idegen alig reagált a bekiabált gúnyolódásra és hujjogásra. Csupán elhúzta a száját, és még csak fel se nézett. – És egy új ember ezen a szép estén.

– Hasan felrántotta a karom, a tömeg pedig őrjöngeni kezdett. Üvöltöztek, toporzékoltak, hogy rengett belé a csűr. – A Kékszemű Bandita!

Ez a jelző megfagyasztotta a vért ereimben. Körülnéztem, nem látom-e Fazimot a közelben. Azt még megjátszhattam, hogy fiú vagyok, a szemem színét azonban sehogyan sem tagadhattam, hiába volt különben sötét a bőröm és fekete a hajam. Bármilyen tompa eszű is Fazim, ha nem ment még haza, annyit csak tud, hogy kétszer kettő nem három. Én azonban tovább vigyorgtam a shemagh mögött, és sütkéreztem a népszerűségben. Hasan leengedte a karomat.

– Tíz percük van emberek, hogy megtegyék az utolsó tétjüket. – Aztán vágjunk bele az utolsó körbe!

Mindenki megrohanta a fogadóbiztosokat. Más dolgom nem lévén a hátamat a rácsozatnak támasztva lekuporodtam a porond egyik üres sarkába. A lábam még gyöngye volt kissé az átélt izgalmaktól. Ingemet a hasamhoz ragasztotta az izzadság, és éreztem, hogy a shemagh mögött ég az arcom.

Viszont nyeresre álltam.

Behunytam a szemem. Lehet, hogy egy zsák pénzzel megyek el innen.

Gyors fejszámolást végeztem. A díj több mint ezer fouza volt. Holtamig nem tudnék összekuporgatni vagy lopkodni ennyit. Kivált, mivel Szazi bányája csődbe ment néhány hete. Véletlen balesetnek mondták, rosszul elhelyezett robbanószerek hatásának. Legalábbis ez volt a hivatalos magyarázat. Előfordult már ilyen, noha soha nem ennyire végzetes kimenetellel. Csakhogy a népek szabotázsról is suttoztak. Arról, hogy valaki bombát csempészett a bányába. Vadabb rémhír volt, hogy egy Ősi Lény volt a tettes. Egy dzsinn sújtott le Szazira a bűneiért.

Bármilyen történt is azonban, a tény, hogy nem kaptunk fémet a bányából, azt jelentette, hogy fegyvert sem gyárthattunk,

azaz elfogyott a pénzünk. Az utóbbi időben mindenki szorosabbra húzta a nadrágszíjat. Nekem még annyim sem volt, hogy egyáltalán vegyek egyet magamnak.

Ezer fouza ezzel szemben tömérdek pénznek számított. Ha az enyém lesz, elmehetek erről az isten háta mögötti helyről, ahol gyárkémények füstjén tengetem nyomorúságos életem. Izmánig meg sem állok majd. Mindössze Borókafenyő Városig kell eljutnom a következő karavánnal, onnan már vonat visz tovább Izmánba.

Izmán.

Nem tudtam anélkül gondolni erre a városra, hogy eszembe ne jutott volna anyám reménykedő hangja, amely olyan volt, akár egy fohász. Úgy beszélt Izmánról, mint egy jobb jövő ígéretéről. Olyan helyről, amely nem megy csődbe és néptelenedik el egyik pillanatról a másikra.

– Szóval, Kékszemű Bandita. – Kinyitottam a szemem. Az idegen ifjú kuporodott le mellém, s két karját a térdére fektette. Mialatt beszélt, nem nézett a szemembe. – Még mindig jobb, mint a Keleti Kígyó megjelölés. – Bőrízákját a szája elé tartotta. Eddig észre sem vettem, mennyire szomjas vagyok. Tekintetemmel követtem, amint a víz lecsúszik a torkán. – Noha valami továbbra sincs rendben veled – pillantott rám a szeme sarkából. Mindezt olyan hangsúllyal mondta, hogy a leghiszékenyebb bolond is felkapta volna rá a fejét. Kötözködő alak lehet. – Van valódi neved is?

– Persze, hogy van. Ha mindenáron hívni akarsz valahogyan, hát nevezhetsz Ománnak is. – A szemem is sokaknak elárulta volna a kilétem, hát még ha kimondom a valódi nevem: Amani Al’Hiza.

– Fura, mert engem is Ománnak hívnak – hördült fel az idegen.

– Tényleg fura – értettem egyet szárazon, de azért el is mosolyodtam. Mirádzsi férfilakosságának a fele ezt a nevet

kapta felséges szultánunk után. Nem tudhattam, az ifjú szülei ezzel akartak-e kegybe jutni – már ha egyáltalán a közelébe férközhettek –, avagy csak azt remélték, hogy Allah a szultán helyett véletlenül a fiuknak kedvez majd. Annyit azonban igenis kisütöttem, hogy a jövevényt épp annyira hívják Ománnak, mint engem. Minden külhoni voltárol áruklodott körülötte, a szemétől szögletes arcvonásaiig vagy bő sivatagi öltözékéig. Még a kiejtése is idegenszerű volt, noha tisztábban beszélt a nyelvünket, mint nem egy itteni.

– Honnan jöttél különben? – csúszott ki a számon, mielőtt meggondolhattam volna. Valahányszor kinyitottam, megvolt az esélye, hogy kiderül lány mivoltom. De hát nem tagadhattam meg a természetemet.

A jövevény belekortyolt a vízbe.

– Nem érdekes. És te?

– Nem fontos.

Ha te úgy, én is úgy – gondoltam.

– Nem vagy szomjas? – tartotta elém az iszákot. Kissé jobb megfigyelő a kelleténél, állapítottam meg. Majd megvesztem egy kis vízért, de nem mertem felemelni a shemaghot, még csak a szegélyét sem. Különben is a sivatagban voltunk. Az itteniek hozzászoknak a szomjúsághoz.

– Túlélem – mondtam, ügyelve, nehogy végigfuttassam a nyelvem száraz ajkamon.

– Ahogy gondolod. – A jövevény hosszan meghúzta az iszákot. Néztem, hogy emelkedik meg és süllyed alá möhón az ádámcsutkája. – A barátunk bezzeg szomjas. De még mennyire!

Követtem a pillantása irányát, amellyel Dahmad felé intett. A bajnok újabb üveget ürített ki vértolulásos ábrázattal.

– Annál jobb neked – vontam vállat. – Én azonban mindkettőtöket megverlek. Te legfeljebb második lehetsz.

Az idegen röviden felkacagott. Ostoba elégedettség töltött el, hogy kicsikartam ezt belőle. A fogadóbiztosok körül tolongók egyike ekkor homlokát ráncolva mért végig kettőnket. Mint aki attól tart, hogy összejátszunk.

– Tetszel nekem, kölyök – mondta a jövevény. – Jó lövész vagy, ezért fogadd meg a tanácsomat! Hibázd el a lövést!– Tényleg azt hiszed, hogy rávehetsz erre? – fújtam fel magam amennyire tudtam.

– Látod ott a barátunkat? – biccentett az idegen Dahmad felé. – Ő a háznak játszik. Hasan egészen megtollasodott a nyereségén. Nem kedvelik, ha idegenek tenyerelnek az üzletbe.

– Te meg honnan tudsz ilyen sokat? Mikor nem is erre-felé laksz.

A jövevény közel hajolt hozzám.

– Onnan, hogy megvertem a fickót a múlt héten. – Mindketten figyeltük, hogyan inog meg Dahmad, és támaszkodik a falnak, hogy el ne essen.

– Nem tűnik túl nehéznek.

– Nem is az. Csakhogy Hasan két emberét küldte rám, akik közrefogtak egy sikátorban, és visszavették tőlem a pénzt. Az már nem volt akármilyen! – Ahogy kinyitotta és becsukta a kezét, horzsolásokat vettem észre az ujjpercein. Észrevette, mit nézek.

– Nyugalom. Látnod kellett volna azt a két fickót – kacsintott rám.

Közömbösséget erőltettem az arcomra.

– Te azonban visszajöttél, hogy másodszor is megveresd magad.

Az idegen erre elkomolyodott.

– Hány éves vagy? Tizenhárom? – kérdezte minden tréfát félretéve. Csaknem betöltöttem a tizenhetet, fiúként azonban fiatalabbnak látszotam. – Ha valaki ilyen remekül

lő, néhány év múlva sokra viheti. Már ha nem ölik meg ma éjjel. Szégyen a futás, de hasznos. Mind tudjuk, milyen jól lősz. Nem muszáj meghalnod, hogy bebizonyítsd.

– És te? Te miért jöttél vissza, ha ez ilyen veszélyes? – néztem a szemébe.

– Azért, mert pénzre van szükségem. – Még egyszer meghúzta az iszákot, mielőtt feltápászkodott. – Különbösen is, eddig minden balhét élve úsztam meg. – Megesett rajta a szívem. Tudtam, mi mindenre viheti rá az embert a szükség. A kezét nyújtotta, hogy felhúzzon. Nem fogadtam el.

– Nem lehet rá jobban szükséged, mint nekem – mondtam csöndesen. Egy pillanatra úgy éreztem, egy húron pendülünk mi ketten. Ugyanazon az oldalon állunk. Holott nem, ellenfelek voltunk.

– Ahogy gondolod, Bandita – ejtette le a kezét, és arébb sétált. Még egy pillanatig ültem ott, és arról győzködtem magam, hogy csak rám akart ijeszteni, és ezzel rábírnival a visszalépésre. Tudtam, hogy mind a ketten meg tudnánk verni Dahmadot. Jól lőtt ez az idegen.

Én azonban jobb voltam nála. Muszáj volt.

A fogadóbiztosok elhessegették az utolsó fogadókat, mert mi hárman már visszaálltunk a fehér vonalra. Ezúttal a mezítlábás kislány egyetlen töltényt hozott csak. A másik kezében fekete szövetcsíkot fogott.

– Következik a ma esti utolsó kör – jelentette be Hasan. – A versengők bekötött szemmel lőnek.

A szövetcsíkért nyúltam, ekkor azonban lövések hangzottak fel, ami megállított mozdulat közben.

Lebuktam, de azután rájöttem, hogy a lövések kintről hallatszanak be hozzánk. Valaki felsikoltott. A közönség fele talpra szökkent, s nyakát nyújtogatva kereste az újdonsült szórakozás okát. Látni ugyan semmit sem láttam, tisztán hallottam viszont, amint ezt kiáltják:

– A lázadó Ahmed herceg nevében! Az új hajnal új sivatagra köszönt!

Libabőrös lettem ijedtemben.

– A fenébe is! – mordult fel az idegen állát vakargatva. – Ez nem volt túl okos lépés.

Az új hajnal új sivatagra köszönt! Mindenki tudott Ahmed herceg jelmondatáról, de csupán suttogták maguk között az emberek. Senki sem volt bolond, hogy fennhangon hirdesse a szultán rebellis fiának harci hívását. Túl sok csökkent, a régihez foggal-körömmel ragaszkodó földink élt az Utolsó Megmaradt Megyében új fegyverekkel ahhoz, hogy a jelszó igaz lehessen.

El-elkaptam néhány mondatot a hangzavarban.

– A lázadó herceget hetekkel ezelőtt megölték Szimárban.

– Azt hallottam, hogy a dervai barlangokban rejtőzött el démonnővérével együtt.

– Haladéktalanul fel kellene akasztani!

– Per pillanat is épp Izmán ellen vonul!

E mendemondák feléről én is értesültem. És nem csupán ezekről. Amióta csak Ahmed herceg tizenöt év után ismét felbukkant a Szultim-tornán, hogy atyja trónjáért versengjen, a róla szóló történetek legendák ködébe burkolóztak. Egyesek tudni vélték, hogy ő nyerte meg a tornát, a szultán azonban ahelyett, hogy kinevezte volna örökösének, az életére tört. Egyetlen ponton egyeztek csak meg ezek a rebesgetések: eszerint miután Ahmed nem szerezte meg a trónt a tornát követően, eltűnt a sivatagban, és a lázadás élére állt, hogy visszakapja az országot.

Az új hajnal új sivatagra köszönt!

Izgalomba jöttem. A legtöbb történet, amelyet ismertem, rég elporladt eleinkről szólt. A lázadó herceg regéje azonban a jelenhez tartozott. Akkor is, ha bármikor eltehetnék őt láb alól.

Odakint hamar elült a mozgolódás, és a kidobóember egy suhancot vonszolt be a csűrbe a gallérjánál fogva. Nagyjából olyan fiatalnak látszott, amilyennek én az álruhámban. Részeg hujjogás fogadta a megjelenését.

– Nocsak, nocsak! – igyekezett újra felhívni magára a figyelmet Hasan. A suhanc tántorogva próbált megállni a lábán, arcáról ömlött a vér. Valószínűleg jól megüthették, azonban szemlátomást nem esett más bántódása; nem lőtték vagy szúrták meg. – Ahogy látom, akadt egy önkéntes jelentkezőnk!

A kidobóember a célpont elé vonszolta a suhancot, s a fejére helyezte a palackot. Elszorult a szívem az elkövetkezőktől.

– Új játékunk lett hát: megbüntetjük az árulót! – károgtá Hasan karját széttárva. A tömeg felzúgott válaszul.

Le tudtam volna lőni a suhanc fejéről a palackot, ahogyan az idegen is. A bajnok azonban alig állt meg a lábán, és épp újabb adag szeszt döntött magába. Csak remélni merem, hogy előbb hasal el a porondon, mint hogy megcélozza az üveget.

A fiú is megingott, mire a palack tompa puffanással a homokban végezte. Bosszús bekiabálások hallatszottak. Szegény kölykőn látszott, hogy mindjárt eltörik a mécses, amikor a kidobóember vállát kiegyenesítve visszatette fejére a palackot.

– A gyerek rosszul van, még a lába se bírja el, nemhogy az üveget is ki tudja egyensúlyozni – hallottam meg az idegen hangját, aki Hasannal tárgyalt. – Mozgó célpontra nem lehet lőni.

– Akkor ne lőj – legyintett Hasan. – Ha te meg a Bandita gyávák vagytok ehhez, hát menjetek isten hírével. Hagyjátok győzni az emberemet! – Erre számított hát. Hogy a jövővénynek meg nekem nem lesz merszünk a suhancra lőni, és Dahmadé lesz a győzelem.

Mindezt egy nyomorult siheder miatt, aki nálam is fiatalabb volt, de a karján máris hegek éktelenkedtek a gyári munkától.

Nem!

Vagy ő, vagy én!

A szerencsétlen úgysem élhetne sokáig a sivatagban a lázadót dicsőítve. A megye lakóinak fele ízekre tépné felségárulás miatt. Hanem azért ha mégis lelőném fejről a palackot, mégsem én lennék a gyilkosa.

– Az se baj, ha fejen lövitek. Nekem úgy is jó – tréfálkozott Hasan. Tudtam én, mi lenne jó neki. Az, ha mi most szépen eltakarodnánk. Mind a ketten tudtuk ezt.

– Nem gondolod, hogy a nézők gyanút fognak, ha mi most elpárolgunk, és hagyjuk győzni az emberedet? – kérdeztem, elébe vágva a jövevény mondandójának, bármi legyen is az.

Hasan egy golyót pörgetett az ujjai között.

– Azt gondolom, hogy tele lesz a zsebem arannyal, a tettek pedig nem.

– Na persze – vettem oda foghegyről, de közben nem vettem le szemem a nyomorult kölyökről, aki hátát a póznának támasztva állt velünk szemben. Ugyanúgy nem szolgált rá, hogy a sivatag áldozata legyen, ahogyan én sem. – Csak-hogy megnézheted magad az aranyaiddal, ha a vendégeid rájönnek a turpisságra. – Hasan elkomorodott. Erre nem is gondolt eddig. Unottan körbehordoztam tekintetem a tömegben, mint akinek elege van az egészségből, hogy ugyanúgy kicselezzem a ravasz kópét, ahogyan ő próbált lóvá tenni minket. – Tele ez a hodály részekkel, akik a nehezen megkeresett pénzüket tették fel a fogadásra. Holott újabban keresves időket élünk, most, hogy nem kapunk feldolgozandó fémet Szaziból. Amint látom, mindenki idegesebb is a kelle-ténél. Te nem érzed ezt a csontjaidban?

Nem éreztem szükségét, hogy ellenőrizzem, követi-e Hasan a tekintetem irányát. A vak is láthatta, hogy a megtört gyári munkások és göthös sihederek, akiknek ujjait már is sebesre tépték a gépek, csak egy jó kis bunyóra várnak. Még ez a felhasadt ajkú kölyök is, aki most célponttá lett, az izgágák közé tartozott. Azzal a különbséggel, hogy őt a herceg lázadása szédítette meg, nem két louziért kapható olcsó lőre. Ó, mennyire ismertem én is ezt az érzést! Azt reméltem, hogy ez röpít majd egyszer el Izmánig.

– Ez a klíma nem éppen hűti le a fejezet – folytattam. – Kivált, ha a Keleti Kígyó és a Kékszemű Bandita is beszélni kezd. – A szemem sarkából lestem Hasant, s közben magamban azért fohászkodtam, nehogy még lelővessen mondat közben. – Hanem mondok én valamit. Kisegíthetek, ha akarod.

– Nocsak. Hogyan? – hördült fel Hasan, de azért szemlátomást hegyezte a fülét.

– Úgy, hogy lemondok a győzelemről, és átveszem a fiú helyét. Ezer fouzáért.

Az idegennek ez nagyon nem tetszett. Valamit mormogott a maga nyelvén, amit nem értettem, de szitkozódásnak hangzott.

– Megörültél, fiú? – váltott aztán vissza mirádzsi nyelvre. – Azt akarod, hogy téged lőjenek meg a kölyök helyett?

– Ha szerencsém lesz, nem talál el. – Éreztem, hogy emelkedik és süllyed a mellkasom minden egyes kapkodó, izgatott légvételemmel. A suhanc fel-alá imbolygott előttünk a homokon, amely bizonyára tele volt már üvegcséréppel. Az biztosan felsértette a mezítelen lábát, de meg se mukkant.

– Na, mi lesz, lövünk már? – bődült el Dahmad, és üres üvegét a suhanc felé hajította. Fél méterrel mellette ért földet.

Továbbra is Hasant fürkészttem a tekintetemmel, hiszen az alkut még nem kötöttük meg.

– Ha nem lesz szerencsém, egy fityinget sem kell fizetned, a tömeg pedig így is vért láthat.

– És mindenki boldogan megy haza – vigyorodott el undorítón Hasan.

– Már a Banditán kívül, mert ő feldobja a talpát – morogta az idegen, olyan halkán, hogy csak én hallottam. – Jó, akkor feladjuk a játszmát. – Az idegen szeme továbbra is rám szegeződött, noha Hasanhoz beszélt. Már szóra nyitottam a szám, hogy vitába szálljak vele, de valami megállított. Elvégre is ugyanazon az oldalon álltunk. – Ha a Kékszemű Bandita mindenképpen célponttá akar lenni, én lövök először. Én majd elvétem a palackot, de őt se lövöm fejbe. Aztán ő céloz rám, és ő sem talál el. – Megmerevedtek izmaim a gondolatra, hogy el kell vétenem egy lövést. Csakhogy az idegen megbízott bennem. Ezért alig észrevehetően bólítottam. – Győz a bajnokod, mint mindig. Mi pedig sértetlenül megyünk el innen – fejezte be az idegen.

– Mármint a pénzzel együtt – szóltam közbe, nehogy a jövevény rossz alkut kössön. Akart a fene tisztességgel és egy garas nélkül távozni innen! – Fejenként egy ezrest kérünk a ház nyereségéből!

– Százat kaptok – közölte Hasan.

– Nyolcsázat – alkudtam tovább.

– Ötsázat, és örüljete, ha nem küldök valakit utána, hogy eltörje az ujjatokat, és visszahozza nekem a pénzt.

– Így legyen! – Ötszáz ugyan nem volt ezer, de több volt a semminél. *Annnyival még eljuthatok Izmánba* – gondoltam.

A tömeg nyugtalankodni kezdett.

– Na, mi van, gyáva férgek? Lőtök már? A gyerek mindjárt a nadrágjába csinál.

Hasan otthagyt minket.

– Emberek! Ugyan kit érdekel, lepuffantják-e ezt a lázadó kis csirkefogót? Amúgy is túl alacsony. – Lekapta

a palackot a gyerek fejéről, és rárivallt: – Hordd el az irhádat! – Az úgy bámult rá, mintha a hóhérja lenne, aki elvágta a kötelét. *Menj!* – szóltam rá magamban. Végül sántikálva eltakarodott.

Már nem szorított úgy a mellkasom. Közben azonban tovább nőtt a tömeg elégedetlen moraja. Hasan kezét felémelve csöndet parancsolt.

– Nem sokkal izgalmasabb, ha ez a három versenyző lödöz *egymásra*? – Szavait fülsiketítő zúgás követte. A nézők olyan vehemenciával toporzékoltak, hogy a csűr minden eresztékében rezgett.

– Lépj elő, Bandita! – követelték.

Nagy levegőt vettem. Én is cidriztem rendesen. Talán jobban át kellett volna ezt gondolnom. Vagy legalább erélyesebben kikövetelnem az ezrest.

– Gyerünk, fiú! – hallottam meg a fülem mellett. – Megbízol bennem, nem igaz?

Az idegen bátorítón vigyorgott rám.

– De hiszen nem is ismerlek – morogtam.

A jövevény keze kinyúlt, és levette a fejemről a kalapot. Szerencsére volt annyi eszem, hogy a homlokomba húzott shemagh alá fésüljem a hajamat, ennek ellenére csupasznak éreztem magam kalap nélkül.

– Eggyel több ok, hogy megbízz bennem – mondta az idegen.

Kimentem a póznához. Végtelen hosszúnak tetszett ez az út.

Hasan vigyorogva helyezte a fejemre a palackot.

– Ne reszkess úgy, kölyök! Dolgozz meg a pénzedért! Úgy remeg ez az üveg máris, mint egy szűzlány a nászéjszakaiján.

Erőt vett rajtam a harag. Ez tartotta bennem a lelket. A palack meg sem rezgett többé. Akkor sem, amikor az

idegen a vonalra lépett, és betárazta az egyetlen golyót. Akkor sem, amikor felemelte a pisztolyt, és egyenesen engem vett célba. Csupán a torkomon akadt a levegő. Az idegen hosszan célzott. Nem kapkodta el, én azonban azt sem tudtam, élek-e, halok-e.

– Tüzelj már, gyáva féreg! – Ugyanabban a pillanatban hagyta el ajkam a kiáltás, amikor a golyó a pisztoly csövét.

Annymidőm sem volt, hogy meghőköljek a lövéstől.

A tömeg felzúgott.

Éltem tehát, hiszen hallottam.

Megbillentettem a fejem, mire a palack épen a kezem közé pottyant. Hátranéztem. A golyó a falba fúródott, hajszálnyira a koponyámtól balra. Csak ezután kezdtem el reszketni. Talán az idegességtől, talán izgalmamban. Szorosan megmarkoltam a palackot, hogy elrejtsem kezem remegését.

Kábán, a tömeg ujjongásától kísérvé visszatámolyogtam a lóvonalhoz. Az idegen elment mellettem a pőzna felé ment. Egy pillanatra megállt a közelemben, és visszatette fejemre a kalapomat.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Csak nem hamarkodtad el a dolgot – morogtam, és szemembe húztam a kalapomat.

– Mi bajod, Bandita? Már nem érzed halhatatlannak magad? – Az idegen szemlátomást remekül szórakozott.

Felé hajítottam a palackot.

– Nem kezdenék ki olyan valakivel, aki a következő pillanatban megcélozza a fejemet – mondtam, mire elnevette magát, és ment tovább a pőzna felé.

Aztán én álltam fel a fehérre festett vonal mögé, és ő lett a célpont. Gond nélkül eltalálhattam volna a palackot, ha nagyon akarom. Mi van azonban akkor, ha Dahmad agyonlövi az idegent? *És ha igen, ugyan mit számít ez nekem? Ezer fouza sokkal többet ér* – futott át agyamon a gondolat.

Tüzeltem. A palack a helyén maradt.

– A versenynek vége! – próbálta túlharsogni Hasan a kiáltásokat. – Ismét Dahmad a bajnokunk! – Néhányan megéljenezték, feltehetően azok, akik rá fogadtak.

Hamarosan azonban a tömeg kántálni kezdett.

– Lőj te is! Lőjél! Lőjél!

A bajnok ingatagon imbolygott.

– Igen! Én is akarok a Kígyóra lőni!

Az idegen mostanra levette a fejéről a palackot, és a bajnok a vonal felé tántorgott. Célzásra emelte a pisztolyát, és intett az idegennek, hogy foglalja el helyét a póznánál.

– Igazuk van – károgtá Hasan. – Dahmadnak is lőnie kell, csak úgy győzhet. – Közben felém vágott a tekintetével. Pontosan értettem, mit mondott ezzel. Ha nincs győztes, a ház sem zsebelhet be nyereményt. Akkor pedig minket sem fizethet ki. – Mit szólsz hozzá, Keleti Kígyó?

Összenéztem az idegennel, és nemet intettem. Egy hosszú nyúló pillanatig állta a tekintetem. Korábbi tréfás hangulata nyomtalanul elpárolgott. Aztán visszaállt előbbi helyére, és a fejére helyezte a palackot.

A bajnok a vonalhoz támo lygott. Alig állt a lábán. Hunyorogva nézett az idegenre, mint aki megpróbálja betájolni a pontos helyét. Apám is általában ennyire volt részeg, miután hazatért a gyárból. Egyszer fegyver is akadt a kezébe. Én és anyám ott leltük volna halálunkat, ha pontosan tudott volna célozni akkor.

Dahmad felemelte a pisztolyát. Láttam a helyemről, hogy az idegen mellkasát veszi célba.

Dahmad elég részeg volt ahhoz, hogy fontosabbnak tartsa a bosszút a pénznél. Elvégre is az idegen egyszer már legyőzte őt. És elég természetes volt ahhoz, hogy egy beszívott fickó is eltalálja.

A bajnok keze már a ravaszon volt, amikor eszembe ötlöttek Hasan korábbi szavai. Nem lesz második lövés ebben a fordulóban. Gondolkodás nélkül Dahmadra vettem hát magam.

A golyó bő egy méterrel félrement. Dahmad ittasan a homokba zuhant, miközben én karomat szorongatva megpróbáltam visszanyerni az egyensúlyomat.

A tömeg valósággal őrjöngött. Más sem kellett ezeknek. A puszkaporos hordó robban így fel, ha szikrát fog.

Rájöttek, hogy átvették őket, de a jelek szerint senki sem értette, hogyan. Páran azt visították, hogy összejátszom az idegennel, mások meg azt kiáltották, hogy Hasan csinál bolondot belőlük. A következő pillanatban megrohanták a fogadóbiztosokat.

– Te kis genyó! – ragadta meg két kéz az ingem elejét. Dahmad állt talpra, hogy lerángasson a porondról. Hiába kapálóztam a markában, átrángatott a homokon, és a falnak taszított. Minden levegőt kipréselt a tüdőmből. Aztán már ott is volt a kezében a kés. Képét az enyémhez tolt, úgy vicsorogott rám. Forró, alkoholgőzös lehelete az arcomat perzselte:

– Felkoncollak, te gaz, és itt hagylak a beleiddel a porban!

Ekkor azonban az idegen elkapta a bajnok csuklóját. Túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy felfogjam, mi történt, valami azonban émelyítőn megroppant. A homokra zuhantam, és a bajnok is jajongva az oldalára hengeredett. A kés csörömpölve hullott ki a kezéből. Láttam, hogy csont áll ki a karjából. Az idegen felkapta a földről a kést.

– Futás! – kiáltott rám.

Pokoli felfordulás támadt.

Egy részeg egy lámpásnak vágódott, az meg a padok közé csapódott, petróleumot és nyaldosó lángnyelveket szórva szét maga körül.

A kijáratot kerestem, a csetepaté azonban túlságosan elharapózott ahhoz, hogy kijuthassak. Az idegen és én hátunkat a falnak vetettük. A verekedők elfeledkeztek rólunk – ez már nem mirólunk szólt. A csúrt megtöltötte a füst. Még pár perc, és megfulladunk.

– Gondolom, nem tudsz repülni – bökött állával az idegen a fejünk felé. Hangosan beszélt, hogy túlkiabálja a hangzavart. Ugyanis egy ablak volt látható a padok fölött, csak már nem értük el.

Rávigyorogtam, noha nem láthatta a sötétben.

– Repülni ugyan nem tudok, de nem nyomok túl sokat.

Tökéletesen értettük egymást. Ujjait összefonva bakot állt nekem. Övembe dugtam a pisztolyt, amelyet még a kezemben tartottam. Nem hagyok itt egy ilyen jó fegyvert.

Hátráltam néhány lépést, és nekifutottam. Harmadik lépésemre jobb csizmám az idegen összefonódott ujjain landolt, ő pedig felfele lendített. Karom az ablakkeretnek verődött. *Csinos kék foltok lesznek majd rajta* – gondoltam. Az idegen továbbra is megtartott, miközben felhúzódkodtam a párkányra. Az imaház teteje alig valamivel volt alattam. Néhány másodperc és kint vagyok az éjszakában. Mit nem adtam volna, ha ez sikerül.

Ehelyett visszafordultam, s lábam a tetőn megvetve felhúztam az idegent, amíg át nem mászott az ablakon, ki mellem a tetőzetre.

Leugrottunk a földre az ódon imaházról, és ott meghemperegtünk a homokban. Egy golyó fúródott a fába a fejem mellett.

– Rendben, Bandita – lihegte az idegen. – Innen most hová?

Hová? – kérdezte egy olyan faluban, ahol az eget sűrű füst fedte el, és vad csatározás bontakozott ki az éj sötétjében.

Vissza kellett térnem a nagybátyám házába. Soha többet nem szabadott volna látnom őt. Naszimát, kis unokahúgomat egyszer alaposan eltángálták, mert hazahozott egy eget a tanodából. Nem volt nehéz kitalálnom, mi várna rám, ha egy vadidegennel mutatkoznék bárhol a nagybátyám portájának környékén. Arról már nem szólva, tőle magától mire számíthatnék, ha rájönne, hogy lány vagyok.

– Miattam ne fájjon a fejed. Majd elleszek valahogy.

– Van hová menned? – nézett át rám a válla fölött.

Én már elhátráltam mellőle, és a póznát kerestem a tekintetemmel, ahová kikötöttem Kék Paripát. Reméltem, hogy megvan még a ló.

– Köszönök mindent, de most meg kell keresnem a lovam – kényszerítettem ki egy újabb mosolyt a sötétben.

És mielőtt egy mukkot szólhatott volna, eliramodtam.